

40. Com s'explica la resurrecció de Jesús?

La resurrecció del Crist és un esdeveniment real que va tenir manifestacions històricament comprovades. Els Apòstols van donar testimoniatge del que havien vist i sentit. Cap a l'any 57 sant Pau escriu als Corintis: «Perquè us vaig transmetre en primer lloc el mateix que jo vaig rebre: que el Crist va morir pels nostres pecats, segons les Escripures; que va ser sepultat i que va ressuscitar al tercer dia, segons les Escripures; i que

es va aparèixer a Quefes, i després als dotze» (1 Co 15,3-5).

23/06/2006

Quan, actualment, un s'acosta a aquests fets per a cercar el més objectivament possible la veritat del que va succeir, pot sorgir una pregunta: ¿d'on procedeix l'afirmació que Jesús ha ressuscitat? ¿És una manipulació de la realitat que ha tingut un ressò extraordinari en la història humana, o és un fet real que segueix resultant tan sorprenent i inesperat ara com resultava aleshores per als seus atordits deixebles?

A aquestes qüestions només és possible donar una solució raonable investigant quins podien ser les creences d'aquells homes sobre la vida després de la mort, per a valorar

si la idea d'una resurrecció com la que narraven és una ocurrència lògica en els seus esquemes mentals.

D'entrada, en el món grec hi ha referències a una vida després de la mort, però amb unes característiques singulars. L'Hades, motiu recurrent ja des dels poemes homèrics, és el domicili de la mort, un món d'ombres que és com un vague record de l'estatge dels vivents. Però Homer mai no va imaginar que en la realitat fos possible un retorn des de l'Hades. Plató, des d'una perspectiva diversa, havia especulat sobre la reencarnació, però no va pensar gens ni mica en una revitalització del propi cos, una vegada mort. És a dir, encara que es parlava de vegades de vida després de la mort, no mai venia a la ment la idea de *resurrecció*, és a dir, d'un retorn a la vida corporal en el món present per part de cap individu.

En el judaisme la situació és en part distinta i en part comuna. El *Sheol* de què parlen l'Antic Testament i altres textos jueus antics no és molt distint de l'Hades homèric. Allí la gent està com adormida. Però, a diferència de la concepció grega, hi ha portes obertes a l'esperança. El Senyor és l'únic Déu, tant dels vius com dels morts, amb poder tant en el món de dalt com al *Sheol*. És possible un triomf sobre la mort. En la tradició jueva, es manifesten unes creences en certa resurrecció, almenys per part d'alguns. També s'espera l'arribada del Messies, però ambdós esdeveniments no apareixen lligats. Per a qualsevol jueu contemporani de Jesús es tracta, almenys d'entrada, de dues qüestions teològiques que es mouen en àmbits molt diversos. Hom confia que el Messies derrotarà els enemics del Senyor, restablirà en tot la seva esplendor i puresa el culte del Temple, establirà el domini del Senyor sobre el món, però mai no es

pensa que ressuscitarà després de la seva mort: és quelcom que no passava d'ordinari per la imaginació d'un jueu piados i instruït.

Robar el seu cos i inventar la faula que havia ressuscitat amb aquest cos, com argument per a mostrar que era el Messies, resulta impensable. El dia de la Pentecosta, segons refereixen els Fets dels Apòstols, Pere afirma que «Déu ho va ressuscitar trencant els lligams de la mort», i en conseqüència conclou: «Sàpiga amb seguretat tota la casa d'Israel que Déu ha constituït Senyor i Crist a aquest Jesús, a qui vosaltres crucificareu» (*Hc 2, 36*).

L'explicació d'aquestes afirmacions és que els Apòstols havien contemplat quelcom que mai no haurien imaginat i que, malgrat la seva perplexitat i de les burles que amb raó suposaven que anava a

suscitar, es veien en el deure testimoniar.

Bibliografia: N. Tom Wright, «Jesus' Resurrection and Christian Origins»: *Gregorianum* 83,4 (2002) 615-635; Francisco Varo, *Rabí Jesús de Nazaret* (B.A.C., Madrid, 2005) 202-204.

Francisco Varo

pdf | document generat
automàticament des de <https://opusdei.org/ca/article/40-com-sexplica-la-resurreccio-de-jesus/> (02/04/2025)